

Arrest

nr. 126 784 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 juni 2013.

1.3. Op 25 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken op 23 december 2013. Op 7 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 maart 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 7 november 1993 te Al Silah Al Gharbayah, een dorp in de provincie Al Minya. U bent een orthodoxe christen en volgde gedurende twee jaar handel in de hogere middelbare school. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Omwille van volgende problemen verliet u het ouderlijke huis in uw geboortedorp, staakte u uw opleiding en besloot u uw land te ontvluchten.

Rond 10 november 2011 klopten drie personen bij uw thuis aan. U herkende A.(...), een buurjongen, diens broer, wiens naam u niet kent, en een vriend van de twee. Alle drie beschuldigden zij u ervan hun zus, H.(...) A.(...), zwanger te hebben gemaakt. A.(...)’ en de twee anderen waren kwaad en sloegen u met de hand. U hield vol dat u onschuldig was maar zij geloofden u niet, vertrokken en zeiden dat zij nog eens zouden terugkomen. Zo geschiedde verscheidene dagen later, toen zij u opnieuw bezochten met het dwingende voorstel om met H.(...) A.(...) te trouwen. Zowel uzelf als uw vader weigerde dit. In een poging u aan te vallen, raakte de door u niet nader genoemde broer uw vader en sloeg hem op de achterkant van het hoofd met een stevige, houten stok. Daarop viel uw vader op de grond, raakten de drie mannen bang en namen ze de vlucht. Zelf dook u na dit tweede incident gedurende een week onder bij een familie aan de andere kant van het dorp, waar u nadien vernam dat uw vader in de nacht van 17 op 18 november was gestorven. Officieus bevestigde de dokter aan uw moeder dat uw vader stierf ten gevolge van een interne bloeding maar de officiële reden van zijn overlijden luidde een natuurlijke dood. Ook de klacht die uw moeder één dag na de dood van uw vader bij de politie indiende, werd met deze vaststelling van een natuurlijk overlijden overigens afgewimpeld. Op 18 november 2011 keerden de drie moslims een derde maal terug naar uw ouderlijke huis met de herhaalde eis dat u met H.(...) A.(...) diende te trouwen. Uw moeder zei dat u er niet was en raadde u vervolgens telefonisch aan het land te verlaten uit schrik voor de familie van het meisje.

Rond 27 november 2011 verplaatste u zich naar Alexandria waar u gedurende de laatste drie dagen voor uw vertrek uit Egypte in het huis van uw smokkelaar verbleef. Op donderdag 1 december 2011 vertrok u met een vissersboot naar een niet nader gespecificeerde grens. U was zes à zeven dagen onderweg. Via een kleinere boot raakte u twintig minuten later aan land en stapte u in een gesloten vrachtwagen. Na vier à vijf uren rijden, kwam u op 8 december 2011 aan in België waar u vervolgens op 12 december 2011 asiel aanvraagde.

Bij een eventuele terugkeer naar Egypte vreest u gedood te worden door de broers van H.(...) A.(...). Van uw moeder verneemt u tot nu toe regelmatig dat dezelfde drie belagers ontelbaar veel keren bij u thuis langskomen, haar vragen waar u bent en haar bedreigen dat ze u wel zullen vinden. Daarnaast vreest u als orthodox christen tevens een slechte behandeling tijdens uw legerdienst. Hiertoe ontving u een oproepingsbrief. Uit informatie die u van uw broers en vrienden kreeg, worden christenen in het leger onderdrukt, gedood en mishandeld.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u uw originele identiteitskaart voor alsook een uittreksel van de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verschillende incoherenties in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas en van uw ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate aantasten.

Met betrekking tot het tijdstip en de inhoud van de klacht die uw moeder bij de politie heeft neergelegd, lopen uw verklaringen uiteen. Uit uw antwoord op de vraag wat er met uw vader gebeurde nadat hij gestorven was, blijkt duidelijk dat uw familie een klacht indiende ná uw vaders dood. Volgens u was de politie immers van mening dat uw vader een natuurlijke dood was gestorven (CGVS, p.18). U even later expliciet gevraagd op welke dag uw moeder precies een klacht neerlegde bij de politie, beweert u echter dat zij dit deed twee dagen vóór dat uw vader stierf (CGVS, p.22). Uw moeder zou toen louter hebben aangeklaagd dat haar zoon ervan beschuldigd werd een meisje zwanger te hebben gemaakt en na de dood van uw vader geen klacht ingediend heeft. U gepolst waarom niet, stelt u dat uw moeder geen vertrouwen meer had omdat de politie de eerste keer ook niets voor haar had gedaan (CGVS, pp.23-24). Hieruit kan worden afgeleid dat uw moeder slechts één enkele klacht bij de politie heeft ingediend. Dat u dan aanvankelijk verklaarde dat de politie hierbij had geoordeeld dat de dood van een vader een natuurlijk overlijden, valt niet te rijmen met uw latere verklaring dat de klacht werd ingediend vóór het overlijden van uw vader. Dergelijke anomalieën ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas in grote mate.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat, op basis van de overlijdensakte van uw vader worden bijkomende discrepanties in uw asielrelaas belicht. Allereerst moet worden opgemerkt dat u niet exact kan vertellen wanneer uw vader stierf. De ene keer stelt u in de nacht van 17 op 18 november 2011 (CGVS, p.17), de andere keer beweert u dat dat ongeveer 24 november was (CGVS, p.26). Behoudens het feit dat het merkwaardig is dat u zulke ingrijpende gebeurtenis niet meer exact weet te situeren, kloppen geen van beide door u aangehaalde data met de werkelijke datum van overlijden, zijnde 13 november 2011 (zie uittreksel overlijdensakte). Gegeven dat uw vader volgens u enkele dagen na het tweede incident overleden is, kunnen bedenkingen worden gemaakt bij het door u beschreven verloop van de gebeurtenissen. Uw bewering dat er 10 tot 14 dagen verstreken tussen het eerste incident dat u plaatst op 10 of 11 november 2011 en het tweede incident waarbij uw vader geslagen werd, kan gezien bovenstaande vaststelling immers niet worden bijgetreden (CGVS, p.15). Het feit dat u met betrekking tot dit tijdsbestek geen sluitende verklaringen kunt afleggen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Dient vervolgens te worden aangestipt dat de manier waarop u het overlijden van uw vader schetst, de nodige verbazing wekt. U stelt dat u en uw familie uw vader niet naar het ziekenhuis konden brengen omdat er in jullie dorp geen ziekenhuizen zijn en omdat uw vader zich moe voelde (CGVS p.17). Dat er geen ziekenhuis in het dorp zelf was en dat uw vader zich niet goed voelde, is echter een weinig overtuigende reden waarom jullie niet naar een ziekenhuis gingen met hem. U gevraagd of jullie een dokter hebben gecontacteerd, antwoordt u bevestigend. De dokter zei dat het ernstig was en schreef uw vader zalf en siroop voor. Toen zijn gezondheidstoestand na enkele dagen verslechterde, verklaart u dat jullie de dokter echter niet meer om hulp vroegen. U vergoelijkt door te stellen dat er niemand thuis was om de dokter te contacteren. U was er niet, uw moeder is niet zo intelligent, uw oudere broers waren op reis en uw vader kon niet meer spreken (CGVS, p.17). Deze reactie is zeer bevreemdend te noemen. Ervan uitgegaan dat uw vader wel degelijk medische zorgen nodig had, is een dergelijke laconieke houding weinig geloofwaardig.

Het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde asielmotieven wordt vervolgens nog onderstreept door onderstaande leemtes en vaagheden. Ondanks het feit dat u gewag maakt van de twee broers van H.(...) A.(...) en een vriend van hen, kan u louter één van de broers, een zekere A.(...), bij naam noemen. Noch de naam van de andere broer, noch de naam van de vriend weet u te preciseren (CGVS, p.14 & 16). Dient gesteld dat uw onwetendheid hieromtrent verrast, gezien de door u niet nader genoemde broer diegene was die uw vader een ernstige slag heeft toegediend, een slag die volgens u overigens tot uw vaders dood heeft geleid. Daarbovenop beweert u dat dit drietal tot nu toe ontelbare keren bij uw moeder langsgaat in wisselend gezelschap (CGVS, pp.20-21). Een dergelijke blijk van desinteresse in hoe de andere twee belagers exact heten, doen de nodige kanttekeningen plaatsen bij uw voorgehouden vrees voor deze personen, temeer omdat ook de andere broer op vijf minuten wandelen van uw ouderlijke huis woont (CGVS, pp.11-12).

Ook uw kennis van H.(...) A.(...)'s zwangerschap blijft gering. Al slaagt u erin haar naam, woonplaats, leeftijd en enkele van haar broers op te geven (CGVS, p.12), op de vraag hoelang uw buurmeisje al zwanger was gedurende het tweede incident, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.19).

U geïnformeerd naar de situatie van het meisje nu, weet u ook niet te overtuigen hiervan erg op de hoogte te zijn. U beweert dat H.(...) A.(...) een abortus gepleegd heeft en dat het kind nooit geboren is. U gevraagd naar hoe u dit weet, stelt dat zij in de wijk woont, naar buiten komt, weggaat en niet meer zwanger is. U voorgelegd dat zij misschien bevallen is, antwoordt dat uw moeder haar gezien heeft en dat uw buurmeisje naar haar werk gaat en niet meer zwanger is. Hieruit kan evenwel niet afgeleid worden dat H.(...) A.(...) per se een abortus heeft gepleegd. Of zij getrouwd is, weet u evenmin doch meteen daarna stelt u dat zij niet getrouwd is maar misschien verloofd. U gevraagd of u dat van uw moeder heeft vernomen of u dat veronderstelt, zegt u dat uw moeder u dat heeft gezegd.

Aangenomen dat uw buurmeisje een abortus heeft gepleegd en verloofd is met iemand anders, stelt zich de vraag waarom uw belagers u dan nog steeds zouden willen doden en zichzelf zodoende in gevaar zouden brengen door strafbare feiten te plegen. U met deze situatie geconfronteerd, geeft u een weinig afdoend antwoord. U antwoordt louter dat zij zich niet in gevaar zullen brengen, dat zij uw vader hebben gedood en niemand hen daarop heeft aangesproken dus dat dit in uw geval hetzelfde zal zijn (CGVS, pp.24-25). Hierbij aansluitend kan worden aangestipt dat u het gissen heeft naar de reden waarom H.(...) A.(...) u precies beschuldigd heeft. U gokt dat het was omdat u van de wijk was of misschien om het een willekeurige keuze van haar was om u te kiezen. U voorgelegd waarom zij geen andere buurjongens beschuldigde, herhaalt u dat u het niet weet en gelooft u dat het uw lot was (CGVS, p.19).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u, gevraagd of u behalve naar de politie te gaan, iemand anders om hulp zou hebben gevraagd, aanvankelijk zonder meer verklaart niemand anders om hulp te kunnen vragen (CGVS p.23). Vreemd genoeg beweert u, wanneer u werd gevraagd of u of uw

moeder een advocaat heeft geraadpleegd, dat uw moeder dit effectief heeft gedaan maar dat de advocaat niet kon helpen. Het is opmerkelijk dat u dit niet onmiddellijk aangaf. Meer nog is het zeer markant dat u de naam van deze advocaat niet kent (CGVS p.23).

Opmerkelijk is tevens dat u naast de politie en de door u niet nader genoemde advocaat, niemand anders geraadpleegd heeft om in deze zaak met de familie van H.(...) A.(...) voor u te bemiddelen in een dergelijk interfamiliaal conflict. U gevraagd of u na de bedreigingen van de broers een belangrijke persoon uit het dorp heeft gecontacteerd, antwoordt u van niet. U nogmaals gepolst of u nog iemand anders heeft gevraagd, haalt u aan dat u niemand kon vragen om u te helpen, dat zelfs de dokter bang was van de gewelddadige familie A.(...). U tenslotte expliciet gevraagd of u iemand gevraagd heeft om te bemiddelen, herhaalt u van niet omdat niemand dat voor u zou doen (CGVS, pp. 22-24). Deze verschoningen kunnen niet afdoende overtuigen. Bij zulk interfamiliaal conflict mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat minstens een poging tot bemiddeling wordt ondernomen. Dat u niet over deze mogelijkheid kon beschikken of dat enige démarche hiertoe niets zou uithalen, is bijgevolg al te voorbarig om te stellen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs voorlegt dat uw persoonlijke asielrelaas kan staven. Integendeel legt u enkel de overlijdensakte van uw vader neer, die in plaats uw relaas te staven de geloofwaardigheid ervan alleen onderuit haalt. **Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan bovenstaande asielmotief dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om op basis van dit motief een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.**

Wat tenslotte uw ingeroepen vrees voor een slechte behandeling in het leger betreft, dient te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Allereerst legt u geen enkel begin van bewijs voor in verband met uw persoonlijke oproeping door het leger, terwijl u verklaarde thuis een oproepingsbrief ontvangen te hebben (CGVS, pp.5-6 & p.27). Evenmin legt u enig document over waaruit kan worden afgeleid of u wel in aanmerking komt voor legerdienst of wat uw precieze situatie met betrekking tot eventuele legerdienst is. Het door uw advocaat bij het verzoekschrift voorgelegde internetartikel heeft slechts in het algemeen betrekking op het bestaan van de dienstplicht in Egypte en doet geen uitspraak over uw persoonlijke oproeping, noch staft het uw blote bewering dat u als christen, indien u eventueel zou opgeroepen worden, slecht zou behandeld worden. U maakt ook zelf niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor persoonlijke problemen tijdens uw toekomstige legerdienst hoeft te koesteren. Meer dan dat wat u hierover van uw vrienden vernomen heeft haalt u immers niet aan. Zij zouden u hebben gezegd dat christenen in het leger worden gemarteld, beledigd, gedood of dat ze geen eten krijgen (CGVS, p.27). U staft dit niet aan de hand van persoonlijke ervaringen en/of individuele incidenten, noch aan de hand van objectieve informatie. De conclusies die u hieraan voor uzelf verbindt, berusten louter op vermoedens. Zulke blote beweringen kunnen evenwel niet overtuigen. Uit uw relaas blijkt overigens dat u nooit problemen zou hebben gekend met de autoriteiten (CGVS, p.9).

Ook op basis van dit motief slaagt u er met andere woorden niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Tot slot haalt u aan dat de christenen het nu heel erg hebben in Egypte en heel slecht worden behandeld (CGVS, p.23). In het kader hiervan legt uw advocaat bij het verzoekschrift verschillende internetartikels voor waaruit blijkt dat Koptische christenen in Egypte te maken krijgen met discriminatie. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties dienaangaande, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal

incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - "situation sécuritaire actuelle" - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische Jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. De overlijdensakte van uw vader en de verschillende internetartikels werden hierboven reeds besproken. Uw originele identiteitskaart heeft enkel betrekking op uw identiteit. Dit zijn gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève, artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de zorgvuldigheidsplicht, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), artikel 27

van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en de zorgvuldigheidsplicht, benadrukt verzoeker dat hij een Koptische christen is en hieraan niet wordt getwijfeld door de commissaris-generaal, en dat hij bijgevolg een risicoprofiel heeft. Verzoeker wijst er in dit verband op dat Koptische christenen, die in Egypte slechts 10% van de bevolking uitmaken, regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld. Verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van de aanhoudende discriminaties en geweld zal terecht komen. Deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt, aldus verzoeker, tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt. Volgens verzoeker tonen de recente gebeurtenissen in Al Minya duidelijk aan dat christenen er blootgesteld worden aan ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gemotiveerd te hebben waarom de huidige toestand niet in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er werd enkel gemotiveerd waarom de toestand niet als vervolging kan worden aanzien in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker meent dat dit ten onrechte is doch dit buiten beschouwing gelaten merkt verzoeker op dat indien het Commissariaat-generaal van mening is dat er geen sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hier nog niet uit volgt dat er geen sprake zou zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet, dat in feite de verpersoonlijking is van artikel 3 EVRM in de Belgische rechtsorde. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (Salah Seekh t. Nederland, 11 januari 2007, nr. 1948/04), voert verzoeker aan dat het volstaat dat er wordt aangetoond dat een groep systematisch aan ernstige schade wordt blootgesteld. Verzoeker betoogt dat hij behoort tot een dergelijke groep. De geweldplegingen ten aanzien van christenen vallen eigenlijk zelfs onder de noemer sektarisch geweld, aldus verzoeker, die laakt dat de informatie vervat in het administratief dossier geen informatie bevat over de toestand van christenen in Al Minya. Verzoeker verwijst voorts naar en citeert uit verschillende objectieve bronnen, bijgevoegd aan zijn verzoekschrift, om aan te tonen dat christenen met de regelmaat van de klok ontvoerd worden, dat het geweld tegen Koptische christenen willekeurig is en dat ze op geen enkele bescherming van de overheid kunnen rekenen. Hij vervolgt dat fundamentele mensenrechten, zoals "vrijheid van religie" in Egypte dagdagelijks worden aangetast. Niettegenstaande het gaat om ernstige mensenrechtenschendingen moedigt de Egyptische overgangsregering volgens verzoeker het geweld tegen de religieuze minderheden zoals de Koptische Christenen verder aan. De huidige situatie in Egypte heeft de situatie van Koptische christenen alleen maar verslechterd. Koptische christenen wordt de afzetting van Morsi verweten zodat er zelfs sprake is van sektarisch geweld waartegen de overheid geen bescherming kan bieden. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij onmogelijk een goed leven kan opbouwen in Egypte omwille van de onmenselijke behandelingen ten gevolge van de alomtegenwoordige discriminatie en het geweld. Hij merkt verder op dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het vluchtelingenverdrag te vallen en de erkenning van de vluchtelingenstatus toe te kennen. Minstens moet, zo poneert hij, het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging worden aanzien. Hij besluit dat er in zijn hoofde derhalve wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de vluchtelingenconventie.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, wijst verzoeker erop dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit Egypte, meer bepaald uit Al Minya. Verzoeker poneert dat hij bij terugkeer zal blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Voorts verwijst hij naar en citeert hij uit verschillende bronnen gevoegd aan zijn verzoekschrift om aan te tonen dat de actuele situatie in zijn land van herkomst bijzonder slecht is en dat er niet omheen kan gegaan worden dat de mensenrechtenschendingen in Egypte leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Lives of fear for Egypt's Christians*" van BBC News van 23 december 2013, een uittreksel van de website van Wikipedia getiteld "Conscription in Egypt", het artikel "*Coptic Christians fear Islamists' rise: Attacks increase post-Mubarak*" van The Washington Times van 19 januari 2012, het artikel "*Security tightened during Coptic Christians' Christmas celebrations*" van Montreal Gazette van 7 januari 2012, het artikel "*Egypt among world's worst violators of religious freedom, says report*" van Daily News Egypt van 26

maart 2012, het artikel *"America making bad situations worse"* van The Washington Times van 9 januari 2012, het artikel *"Dodelijke incidenten met kopten in Egypte"* van de Standaard van 13 juli 2013, het artikel *"Egypt's Coptic Christians pay price of political tumult"* van BBC News van 17 juli 2013, het artikel *"Zeven doden na woelige nacht in Egypte"* van de Standaard van 16 juli 2013, het artikel *"Mikail, a young Coptic who fled Minya: Christians persecuted by Muslim Brotherhood, but also Mubarak"* van Asia News Italy van 13 september 2013, het rapport *"Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (July 2013-October 2013)"* van Immigration and Refugee Board of Canada van 17 oktober 2013, het artikel *"Cairo: 3 people, including girl aged 8, killed as gunmen open fire in wedding party outside Coptic Christian church"* van BBC van 21 oktober 2013, het internetartikel *"Violence in Egypt is Focus of Hearing on Int'l Human Rights Day"* van (op de site van) het Amerikaanse parlamentslid Chris Smith, het artikel *"Forced Islamization of Christian Conscripts in the Egyptian Army"* van AINA News van 12 oktober 2009; het artikel *"Sectarian violence in Minya leaves five dead"* van Daily News van 29 november 2013, het artikel *"Shot Egypt Christian Dies After Hospitals Refuse Treatment"* van BosNewsLife, het artikel *"Four kills, scores wounded in clashes across Egypt's"* van Reuters van 27 december 2013, het artikel *"Minya: 2 persons, one of them a child, killed in clashes between supporters of ousted president Morsi and police"* te raadplegen op Reliefweb en een persmededeling van de FOD Buitenlandse Zaken getiteld *"Didier Reynders ontmoet Egyptische collega en veroordeelt bomaanslagen in Caïro"* van 3 april 2014.

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing met schending van de artikelen 16 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting, zijn deze onderdelen van het eerste en tweede middel niet ontvankelijk.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij incoherente verklaringen aflegt omtrent het tijdstip en de inhoud van de klacht die zijn moeder zou hebben ingediend, (ii) hij niet exact kan vertellen wanneer zijn vader stierf, geen van beide door hem aangehaalde data kloppen met de werkelijke datum van overlijden en hij geen sluitende verklaringen kan afleggen over het tijdsverloop tussen de door hem aangehaalde incidenten, (iii) de manier waarop hij het overlijden van zijn vader schetst de nodige verbazing wekt en de reactie van zijn familie op de verslechtering van de gezondheidstoestand van zijn vader zeer bevreemdend te noemen is, zoals wordt toegelicht, (iv) zijn verklaringen talrijke leemtes en vaagheden bevatten, hij in het bijzonder slechts één van zijn belagers bij naam kan noemen, ook zijn kennis van H.A.'s zwangerschap gering blijkt, hij niet erg op de hoogte blijkt te zijn van de actuele situatie van het meisje en de vraag rijst waarom zijn belagers hem nog steeds zouden willen doden indien wordt aangenomen dat zijn buurmeisje een abortus heeft gepleegd en verloofd is met iemand anders, hij het gissen heeft naar de reden waarom H.A hem precies beschuldigd heeft en het markant is dat hij de naam niet kent van de advocaat die zijn moeder zou hebben geraadpleegd, (v) er redelijkerwijs mag van worden uitgegaan dat bij zulks interfamiliaal conflict minstens een poging tot bemiddeling wordt ondernomen zodat het al te voorbarig is om te stellen dat hij niet over deze mogelijkheid kon beschikken of dat enige démarche hiertoe niets zou uithalen, (vi) hij geen enkel bewijs voorlegt dat zijn persoonlijke asielrelaas kan staven, (vii) de door hem aangehaalde vrees voor een slechte behandeling in het leger onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te worden beschouwd, hij overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt ter staving van zijn bewering opgeroepen te zijn voor zijn dienstplicht terwijl hij verklaarde thuis een oproepingsbrief ontvangen te hebben, hij evenmin enig document overlegt waaruit kan afgeleid worden of hij wel in aanmerking komt voor legerdienst of wat zijn precieze situatie met betrekking tot eventuele legerdienst is en hij niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor persoonlijke problemen tijdens zijn toekomstige legerdienst hoeft te koesteren daar hij in dit verband niet verder komt dan vermoedens en blote beweringen, (viii) de door hem neergelegde internetartikelen waaruit blijkt dat Koptische christenen in Egypte te maken krijgen met discriminatie niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk bedreigd of vervolgd wordt of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, (ix) hoewel de situatie voor Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire

bescherming, (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xi) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.7. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8.1. Verzoeker betwist het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op zich niet doch hij tracht deze te vergoelijken, stellende dat hij over het algemeen niet zo goed is in het onthouden en weergeven van data, dat rekening dient te worden gehouden met de speciale positie waarin de asielzoeker zich bevindt tijdens het gehoor, dat door stress en de nervositeit wel eens iets kan mislopen en dat dergelijke bijkomstigheden dan ook niet als doorslaggevend mogen worden beschouwd.

Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van zijn bewering slecht te zijn in het onthouden en weergeven van data, kan niet worden ingezien hoe dit feit zou kunnen verklaren dat verzoeker niet correct kan duiden of zijn moeder een klacht heeft ingediend bij de politie voor of na de dood van zijn vader en dat hij evenmin in staat is om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot de inhoud van deze klacht. Daarnaast acht de Raad het onbegrijpelijk dat verzoeker een dergelijk ingrijpende gebeurtenis als het overlijden van zijn vader niet exact in de tijd kan situeren en is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker met de stelling dat hij niet goed is in het onthouden en weergeven van data meent een verklaring te kunnen bieden voor de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat blijkens de door verzoeker voorgelegde overlijdensakte zijn vader overleden is op 13 november 2011, hetgeen niet te rijmen valt met verzoekers beweringen dat er 10 tot 14 dagen verstreken tussen het eerste incident dat hij plaatst op 10 of 11 november 2011 en het tweede incident waarbij zijn vader geslagen werd en dat zijn vader enkele dagen na het tweede incident overleden is (administratief dossier, stuk 10, p.15). Het tijdstip waarop zijn moeder klacht indiende bij de politie en de inhoud ervan, alsook het tijdstip waarop zijn vader is overleden betreffen, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, geenszins bijkomstigheden doch essentiële elementen die raken aan de kern van verzoekers asielaanvraag. De vaststelling dat verzoeker hieromtrent manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn aanvraag. Dit klemt des te meer daar deze tegenstrijdigheden naar het naar het oordeel van de Raad allerm minst kunnen worden toegeschreven aan stress tijdens het gehoor, zoals nog wordt opgeworpen in het verzoekschrift. De Raad is zich ervan bewust dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, doch benadrukt dat toch van hem kan worden verwacht dat de essentie van het asielaanvraag op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk gehoorgesprek brengt

overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress of emoties verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en correcte en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

2.8.2. Met de argumentatie dat hij duidelijk heeft aangegeven dat er geen ziekenhuis in de buurt was, dat er wel een dokter langskwam die zijn vader heeft behandeld, dat men ginds niet zomaar een MUG kan laten komen om iemand naar de spoed te brengen en dat het Commissariaat-generaal te veel denkt vanuit onze cultuur, slaagt verzoeker er voorts niet in een valabele uitleg te bieden voor de laconieke houding van zijn familieleden tegenover de verslechterde gezondheidstoestand van zijn vader. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“Dient vervolgens te worden aangestipt dat de manier waarop u het overlijden van uw vader schetst, de nodige verbazing wekt. U stelt dat u en uw familie uw vader niet naar het ziekenhuis konden brengen omdat er in jullie dorp geen ziekenhuizen zijn en omdat uw vader zich moe voelde (CGVS p.17). Dat er geen ziekenhuis in het dorp zelf was en dat uw vader zich niet goed voelde, is echter een weinig overtuigende reden waarom jullie niet naar een ziekenhuis gingen met hem. U gevraagd of jullie een dokter hebben gecontacteerd, antwoordt u bevestigend. De dokter zei dat het ernstig was en schreef uw vader zelf en siroop voor. Toen zijn gezondheidstoestand na enkele dagen verslechterde, verklaart u dat jullie de dokter echter niet meer om hulp vroegen. U vergoelijkt door te stellen dat er niemand thuis was om de dokter te contacteren. U was er niet, uw moeder is niet zo intelligent, uw oudere broers waren op reis en uw vader kon niet meer spreken (CGVS, p.17). Deze reactie is zeer bevreemdend te noemen. Ervan uitgegaan dat uw vader wel degelijk medische zorgen nodig had, is een dergelijke laconieke houding weinig geloofwaardig.”*

2.8.3. Daarnaast dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen talrijke leemtes en vaagheden bevatten, hij in het bijzonder slechts één van zijn belagers bij naam kan noemen, ook zijn kennis van H.A.'s zwangerschap gering blijkt en hij niet erg op de hoogte blijkt te zijn van de actuele situatie van het meisje.

Verzoekers verweer dat hij het meisje en haar broers helemaal niet goed kende, kan allerm minst volstaan om zijn onwetendheid betreffende de identiteit van zijn belagers toe te dekken. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat een van H.A.'s broers zijn vader een ernstige slag heeft toegediend die tot diens dood heeft geleid. Dat verzoeker zich aldus niet zou hebben geïnformeerd omtrent de identiteit van de persoon die verantwoordelijk was voor zijn vaders dood, kan niet in redelijkheid worden aangenomen. Verzoekers onwetendheid in dit verband doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van de door hem voorgehouden vrees.

Voorts kan van verzoeker, die beweert dat hij er onterecht van werd beschuldigd een moslimmeisje zwanger te hebben gemaakt, redelijkerwijs wordt verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te bekomen omtrent de actuele situatie van dit meisje. Dergelijke informatie is immers van belang om de door verzoeker geschetste vrees correct in te kunnen schatten. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt verzoeker hiervan evenwel niet echt op de hoogte te zijn. Hij beweert weliswaar dat H.A. een abortus heeft gepleegd en dat zij ondertussen misschien verloofd is, in welk geval de vraag echter rijst waarom zijn belagers hem nog steeds zouden willen doden. Met het louter poneren dat hij wel degelijk nog steeds een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben, brengt verzoeker hierop geen valabel antwoord aan.

Waar verzoeker tot slot nog laat gelden dat hij meent geïsoleerd te worden omdat hij een Koptische christen is en stelt dat niemand bereid is om Koptische christenen te helpen, laat staan te bemiddelen, komt hij niet verder dan het louter uiten van vermoedens en speculaties van zijnerwege, waarmee hij niet vermogen een ander licht te werpen op volgende vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal: *“Opmerkelijk is tevens dat u naast de politie en de door u niet nader genoemde advocaat, niemand anders geraadpleegd heeft om in deze zaak met de familie van H.(...) A.(...) voor u te bemiddelen in een dergelijk interfamiliaal conflict. U gevraagd of u na de bedreigingen van de broers een belangrijke persoon uit het dorp heeft gecontacteerd, antwoordt u van niet. U nogmaals gepolst of u nog iemand anders heeft gevraagd, haalt u aan dat u niemand kon vragen om u te helpen, dat zelfs de dokter bang was van de gewelddadige familie A.(...). U tenslotte expliciet gevraagd of u iemand gevraagd heeft om te bemiddelen, herhaalt u van niet omdat niemand dat voor u zou doen (CGVS, pp. 22-24). Deze verschoningen kunnen niet afdoende overtuigen. Bij zulk interfamiliaal conflict mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat minstens een poging tot bemiddeling wordt ondernomen. Dat u niet over deze mogelijkheid kon beschikken of dat enige démarche hiertoe niets zou uithalen, is bijgevolg al te voorbarig om te stellen.”* Ook deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en

worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Verzoeker brengt overigens in het verzoekschrift geen verklaring bij voor het feit dat hij de naam niet kan noemen van de advocaat die door zijn moeder zou zijn geraadpleegd.

2.8.4. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat echter geen dienstig verweer vormt en waarmee hij er aldus niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij gevisieerd wordt omdat hij een Koptische christen is, dat hij er onterecht van werd beschuldigd een moslimmeisje zwanger te hebben gemaakt en dat hij gedwongen werd met haar te trouwen en zich te bekeren tot de islam. Dit klemt des te meer daar hij geen enkel overtuigend begin van bewijs bijbrengt dat zijn beweringen in dit verband kan staven. Verzoeker legt weliswaar de overlijdensakte van zijn vader neer doch zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet onder punt 2.7.1., haalt deze overlijdensakte de geloofwaardigheid van verzoekers relaas nog verder onderuit. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is.

2.8.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Wat betreft de door verzoeker ingeroepen vrees voor een slechte behandeling in het leger, dient te worden vastgesteld dat hij onvoldoende zwaarwichtige gegevens aanbrengt die kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Verzoeker laat gelden dat elke man met de Egyptische nationaliteit vanaf 18 jaar verplicht is om zijn legerdienst te doen. Aangezien verzoeker niet in aanmerking komt voor een vrijstelling, die enkel kan bekomen worden indien men enig kind is of als men de enige is die de familie van onderhoud voorziet, zal hij bij een terugkeer naar Egypte zijn legerdienst moeten vervullen. De Raad benadrukt in dit verband dat het behoort tot de nationale soevereiniteit van een staat om dienstplichtigen ter bescherming van haar grondgebied op te roepen. Een loutere vrees om een verplichte legerdienst te moeten vervullen kan op zich dus geen grond vormen voor het verlenen van enige vorm van internationale bescherming.

Verwijzend naar informatie bijgevoegd aan zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat Koptische christenen ook in het leger worden blootgesteld aan discriminaties, mishandeling, vervolging en schendingen van hun mensenrechten. Het door verzoeker aangehaalde artikel over een 23-jarige Koptische christen die gediscrimineerd werd in het leger betreft echter slechts een individueel geval. Ook de loutere verwijzing

naar algemene informatie over de mishandeling van christenen in het leger door radicale moslimofficiers die hen op die manier wilden dwingen om zich te bekeren tot de islam, volstaat niet. Immers, verzoeker moet zijn vrees voor vervolging concretiseren en *in casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs indient in verband met zijn oproeping door het leger terwijl hij beweert dat hij thuis een oproeping had ontvangen.

2.10. Waar verzoeker, verwijzende naar enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken, (meer in het algemeen) oppert dat het omwille van de aanhoudende en alomtegenwoordige discriminatie en het sektarische geweld jegens de Koptische christenen in Egypte voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze als volgt oordeelt: *“Tot slot haalt u aan dat de christenen het nu heel erg hebben in Egypte en heel slecht worden behandeld (CGVS, p.23). In het kader hiervan legt uw advocaat bij het verzoekschrift verschillende internetartikels voor waaruit blijkt dat Koptische christenen in Egypte te maken krijgen met discriminatie. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties dienaangaande, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.*

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.” Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de argumentatie dat Koptische christenen in Egypte regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld en dat discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken tot marginalisatie en sociale uitsluiting leidt, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt, en de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.11. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij wijst op de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen en citeert in dit verband opnieuw uit enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarvan de inhoud overigens grotendeels aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam

noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecmissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

In de aan de verweernota van 16 april 2014 gevoegde *COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 10 december 2013 worden hoger gedane vaststellingen bevestigd (p. 17-21, p. 24-26). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in het najaar van 2013 de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warrag in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte in de laatste maanden van 2013 geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap. De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijft de situatie in het gouvernement Minya in opper-Egypte. Daar is de jongste jaren een problematiek van kidnappings ontstaan. Het aantal ontvoeringen is gestegen sinds de evenementen van augustus 2013. Momenteel zouden zo'n 80 christenen uit Minya vermist zijn, hoofdzakelijk dokters en apothekers. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Begin november 2013 arresteerde de Egyptische politie vier mannen die mogelijk betrokken zouden zijn bij de ontvoeringen. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Amr Darrag, één van de weinigen die nog op vrije voeten zijn, laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren (p. 22-23).

Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten en artikelen blijkt niet dat voormelde informatie gevoegd niet correct of niet langer actueel zou zijn, noch toont hij aan dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.12.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land zal worden blootgesteld aan ernstige schade om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.12.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Op 24 juni 2014 legt verwerende partij samen met een aanvullende nota een nieuwe COI neer (COI update van 8 april 2014). Verzoeker stelt ter terechtzitting uitdrukkelijk dat hij niet schriftelijk wenst te repliceren op de nieuwe update en bevestigt dat hij deze update heeft gelezen en bij zijn standpunt blijft van het verzoekschrift dat christenen in Egypte slachtoffer worden van geweld enkel en alleen omdat zij christenen zijn.

Verzoeker brengt geen informatie bij die voormelde vaststelling in een ander daglicht stelt. Immers, uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde artikelen kan geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.13. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad deze stukken om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.15. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.16. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS